

♥ Hãy **Đăng ký Thành viên** của TruyenYY để có thể thích, bình luận, đánh dấu chương đang đọc, chuyển giao diện đọc truyện... Chỉ mất chưa đến 1 phút của bạn thôi nhưng còn nhiều điều để khám phá lắm nhé! (Hoặc nhấn vào đây để **Đăng Nhập**)

Chương 49: Xích Tâm Tuần Thiên (Dịch.)

Bỏ sinh

[< Trước](#)[Tiếp >](#)

Phiên bản Dịch · 1336 chữ

Chương 49: Bỏ sinh

Nhóm dịch: Thiên Tuyết

Oán quỷ mất đi thị giác, chỉ có thể liếc mình phát tiết với không khí trước mặt, mà lúc này Đỗ Dã Hổ khí huyết bùng cháy hùng hực đã chuyển đến sau lưng nó, nhảy lên thật cao, hấn ta lấy tay trái ôm tay phải, hai tay như vung chùy, hung hăng đánh vào trên đầu oán quỷ dữ tợn.

Ầm!

Khí Huyết Lang Yên vốn đã khắc chế quỷ vật, chớ nói chi là một kích này của Đỗ Dã Hổ lại cực kỳ hung mãnh. Năm đấm được tăng sức mạnh khí huyết bao vây phủ lập tức đập nổ tung toàn bộ đầu não của oán quỷ!

Đỗ Dã Hổ không kịp tránh nên bị máu bắn xanh đen văng tung tóe cả người, nhưng nó nhanh chóng bị lực lượng khí huyết đốt sạch.

Mãi cho đến khi thân thể tàn tạ của oán quỷ không đầu ngã xuống, hồng quang trên thân Đỗ Dã Hổ mới ngừng chiếu, sắc mặt hấn ta trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Khương Vọng nhảy vọt đến bên cạnh Đỗ Dã Hổ, đỡ lấy hấn ta: "Hổ ca, đây là..."

Khí huyết là căn bản của một người. Bây giờ, Khương Vọng đã ngưng tụ Đạo Nguyên cũng cần phải dùng khí huyết để cung cấp và vận chuyển. Trước đó, sự mạnh mẽ của Đỗ Dã Hổ đều là đang thiêu đốt chính mình mỗi một khắc một giây. Hấn ta cũng không phải võ giả chuyên tu võ đạo, căn bản không khóa được khí huyết mạnh

mẽ như vậy. Một trận chiến này, ít nhất hẳn ta phải dưỡng năm năm mới có thể khôi phục.

Sơ khai của thời gian tu hành năm năm, thật dài đằng đẳng! Chớ nói chi đến vấn đề khí huyết bắt đầu suy bại sau khi đến một độ tuổi nhất định. Chậm một bước, chậm cả đời, việc này cũng có nghĩa là từ đây về sau hẳn ta và Siêu Phàm sẽ ngày càng cách biệt.

Nhưng trước đó Đỗ Dã Hồ vẫn không chút do dự, không chút chần chờ. Thời khắc sinh tử, người ta vốn không thể nghĩ được nhiều như vậy, mà chỉ đưa ra lựa chọn theo bản năng, điều này cũng gián tiếp nghiệm chứng bản tâm.

"Chuyện nhỏ." Đỗ Dã Hồ âm thầm điều chỉnh khí tức, khôi phục một chút khí lực liền dùng một tay đẩy Khương Vọng ra: "Lão tử còn chưa tới mức đi không được. Đi thôi, tình huống trong cung khẳng định càng hung hiểm."

Đương nhiên, trong lòng Lăng Hà cũng tràn đầy lo lắng, nhưng lúc này cũng không tiện nhiều lời. Y công Triệu Nhữ Thành lên, rồi nhặt lấy bội kiếm từ thân thể tàn tạ của oán quỷ, lặng lẽ bảo hộ bên cạnh Đỗ Dã Hồ.

Trước đó, y cũng có thiêu đốt khí huyết, nhưng chỉ chút ít không ảnh hưởng đến căn cơ. Cho nên vẫn còn có sức liều mạng.

Hiện tại, trong bốn người thì Khương Vọng chiến lực mạnh nhất, đương nhiên phải linh hoạt gìn giữ để tùy thời xuất thủ. Cho nên hẳn chỉ rút kiếm đi phía trước chứ không có ý định phụ một tay.

Ngược lại, chỉ có Triệu Nhữ Thành còn lẩm bẩm phàn nàn không ngừng: "Vẫn là Lão Đại tri kỷ. Lão Hồ tay chân vụng về, thật là, xách ta như xách gà con, còn ra thể thống gì? Nếu như bị Diệu Ngọc cô nương biết được, hình tượng anh minh thần võ của ta há chẳng phải bị hủy hoại trong chốc lát hay sao?"

Diệu Ngọc là đầu bài của Tam Phần Hương Khí Lôu bấy giờ, cũng là cô nương hồng nhất trong chốn phong nguyệt của cả thành Phong Lâm. Triệu Nhữ Thành vì để có thể âu yếm một lần, đã đập hơn ngàn lượng bạc vào Tam Phần Hương Khí Lôu nhưng đến nay vẫn chưa thể như ước nguyện.

(1) Hồng: hot, nổi tiếng

Đỗ Dã Hồ không nói tiếng nào, không phải hẳn ta không muốn cho Triệu Nhữ Thành một trận, hoặc chí ít có thể mắng cho tên này dừng lại, nhưng bây giờ bản thân Đỗ Dã Hồ cũng không còn chút khí lực nào.

"Được rồi." Khương Vọng nhin không được mà nói: "Nơi này trừ du hồn không có thần trí, thì chính là oán quỷ thần trí hỗn loạn, hình tượng của người cho ai nhìn?"

"Ai có thể nói chắc được?" Triệu Nhữ Thành vẫn còn rất hăng hái, hẳn ta nằm sấp trên lưng Lăng Hà, khoa tay múa chân: "Lỡ như có nữ quỷ xinh đẹp đang trốn đâu đó trộm nhìn ta thì sao? Vốn là một cuộc điểm ngộ tốt đẹp, cứ vậy mà vô vọng rồi, Lão Hồ bù nổi tổn thất này sao?"

Đỗ Dã Hồ giận dữ đến mức muốn dùng chút sức lực còn lại, đập nát mồm cái tên thiếu đòn này.

Trước khi hẳn ta bộc phát, Lăng Hà đã trở tay dùng chuôi kiếm đâm lên một cái.

"Hít...." Triệu Nhữ Thành hít một ngum khí lạnh, oai phong lập tức bị diệt.

....

Lại nói phía sau màn sương mù dày đặc, trung tâm trấn Tiểu Lâm, cũng chính là bên trong Trung cung của Cửu Cung Trận.

Một vòng xoáy khổng lồ đang chậm rãi chuyển động. Cảnh tượng nơi này vốn như thế nào giờ đã chẳng còn có thể nhận ra nữa, tất cả đều tan biến trong vòng xoáy lạng lẽ này. Trừ vòng xoáy này ra thì chẳng còn gì cả. Trung tâm vòng xoáy đen ngịt, giống như có thể cuốn ánh mắt của con người vào, ai cũng không thể thoát khỏi.

Bốn tên tu giả khí tức uyên thâm đứng bên cạnh dòng xoáy, Đạo Nguyên của kẻ nào cũng vô cùng dồi dào. Tất cả đều mặc hắc bào trên người, nhìn thẳng không chớp mắt.

Mà không xa phía trước vòng xoáy, có một gian phòng đã bị nện đến nát nhừ, chỉ còn lại một bức tường gạch.

Một nữ nhân váy đỏ nghiêng người dựa trên bức tường, vẽ mặt lười biếng.

Y phục trên người nàng ta vô cùng kín kẽ nhngw vẫn cứ khiến cho người khác cảm thấy mê hoặc khôn nguôi. Trong tay nàng ta cầm một chiếc gương nhỏ hình bầu

dục, trong gương không phải chiếu rọi dung nhan xinh đẹp của chính nàng ta, mà là những bóng dáng đang chiến đấu cùng oán quỷ bên trong Cửu Cung Trận.

"Đệ tử Đạo viện thành Phong Lâm lần này cũng chả có gì đặc biệt. Nhưng mấy chiêu kiếm thuật kia cũng không tệ." Nữ nhân váy đỏ lẩm bẩm, lật tay cất gương.

"Được rồi, thời gian đã đến. Sớm biết thuận lợi như vậy, ta đã ngủ thêm một giấc trưa." Nữ nhân váy đỏ vừa ngáp vừa thốt tha đi đến phía trước vòng xoáy: "Buồn ngủ quá..."

Đi đến phía trước vòng xoáy thần bí này, nét mặt của nàng ta mới nghiêm túc lên, nghiêng người quỳ củ hành lễ: "Cung thỉnh trưởng lão."

Bốn tên tu sĩ hắc bào cũng đều khom mình hành lễ theo nàng ta.

Thế là từ trong sương mù dày đặc, một lão giả tóc trắng đi ra. Khuôn mặt lão nhăn nheo giống như vỏ cây cổ thụ, con ngươi cũng đục ngầu, lưng lại còng, đến cả đi lại cũng tập tễnh.

Nhưng lão từng bước đi tới, lưng liền từng tắc từng tắc thẳng lên, khí thế cả người không ngừng tăng vọt.

Lão cũng không để ý tới đám người nữ nhân váy đỏ, chỉ chăm chú nhìn vòng xoáy, giống như nhìn thứ yêu mến nhất của cuộc đời, ánh mắt thành kính vô cùng.

Bạn đang đọc XÍCH TÂM TUẦN THIÊN (DỊCH.) của TINH HÀ DĨ THÂM

Thông Tin Chương Truyện	
Đăng bởi	Fuly
Phiên bản	Dịch
Thời gian	2 năm
Lượt thích	4
Lượt đọc	595

This site is protected by reCAPTCHA and the Google [Privacy Policy](#) and [Terms of Service](#) apply.